

Čukna palci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravištvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visokine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 10. junija 1923

št. 17.

ZAKAJ PA OSEL?

Mladega odvetnika je sodnik imel na piki in ga je vsled tega ob vsaki priliki zafrkaval. Ako bi se vaša duša po vaši smrti morala preseliti v kako rival, kaj bi bili rajši osol ali konj? ga je vprašal sodnik ob neki priliki.

«Osel,» je odvrnil odvetnik brez obotavljanja.

«Zakaj?»

«Zato, ker konj nikdar ne postane sodnik, dočim je pa marsikateri osol dosegel stopnjo sodnika.»

LAŽNJIVEC ZREL ZA VISLICE.

Pred visokim cerkvenim zvonikom sta postopala dva nepriprava — lažnjivca.

Naenkrat se eden njiju ustavi in pokaže svojemu drugu s prstom na križ zvonika rekoč: «Dolfe, ali vidiš tisto muho na križcu zvonika?»

Dolfe: «Ne, jo ne vidim, pač a jo slišim brenčati.»

DOBRO TAKSIRANO.

Vrh hriba si je neki gospod ogledal stari grad. Ko je zapustil prostor je vprašal svojo služko spremljevalko domačinsko: «Koliko časa rabim v do- no?»

«Oh, dve uri ako se nikjer ne udite.»

«In ako se pri Vas pomudim po urico?»

«No tedaj ste veliko prej v plini.»

RESNICA GA JE REŠILA.

Mojster (svojemu vajencu, ki ga je pravkar oklofutal radi balenkosti, kateri je vsled to- ste nekaj nerazumljivih besed pribral pred se): — «Kaj si re- el falot? Povej na glas, kajti meni se dopade resnica in na- pavnost v obraz.»

Učenec (po dolgem premis- ljevanju):

«Gospod mojster..., rekel em... rekel sem, da ste Vi o- ica.»

Mojster: «No ker si povedal esnico, naj ti bo za takrat od- usčeno.»

V ŠOLI.

Župnik (v šoli): «No, Pep- ek, povej mi, zakaj so ljudje etali kamenje v svetega Ste- na?»

Pepček: «Menda zato, ker o ga hoteli zadeti.»

Taka je danes pravica — zavezane ima oči...

Taka je danes pravica, zavezane ima oči, v rokah ji ni več tehtnica, le meč svoj v rokah drži.

In reže jezike slovenske in mečlje vse skupaj v en koš, nasuje jih moške in ženske, po svoje se pravda ne boš.

«PREFRIGANEC»

Naš sosed ima zidarje. Uka- zal jim je, da naj sezidajo o- koli njegovega vrta zid, ki mo- ra biti pol metra visok in en meter širok. Star prefriganec je naš sosed. Pravi, da če se bo kdaj zid zvrnil, bo pol me- tra višji nego je zdaj.

LENUH.

V naši fari imamo največje- ga lenuha na svetu. Piše se Janez Luknja. Tako nazaren- sko len vam je, da ne more ni- ti celega svojega imena napi-

Če hočeš pravico dobiti po laško zarobi takoj, če ne te sodnik še znabiti, nahrulil brž bode, da jo!

Se Tripolis pravda po svoje, znanorcu svoj jezik pusté, a naš se glasil prelepo je, zato so ga vzeli ljudje.

sati. Kadar se podpiše, napravi vselej črko »J«, poleg nje pa naredi skozi papir luknjo. To je treba potem čitati: «Janez Luknja.»

PISMO.

Imel sem priliko čitati pi- smo, katero je tekom vojne prejela sosedova Micika od svojega fanta, ki se je tedaj boril v Karpatih. Začenjalo se je s sledečimi besedami: «Lju- ba moja Micika! Ko Ti pišem to pismo, držim v eni roki pu- ško, v drugi pa ročno grana- to...»

RAZGLAS.

V vremski fari je pred voj- no obgrizel pes nekega otro- ka. Da se kaj takega ne pono- vi več, je županstvo razglasilo sledeči ukaz občinskega sveta: «Vse tiste osebe, ki lastujejo pse, morajo od danes naprej nositi nagobčnike.»

SLUH.

Filozofi pravijo, da je naš sluh mnogo ostrejši, če zami- žimo. Na to sem se spomnil zadnjo nedeljo, ko sem v cerkvi med pridigo opazil, da dobra polovica navzočih ver- nikov miži.

MRŠAVOST.

V naši fari živi tako mršav mož, da vsakega obide glad, ko ga vidi. Lani je modras šestkrat hlastnil po njem, a vsakokrat je segel mimo, tako suh je ta revež. Dvakrat je že imel velike sitnosti, ko so ga zalotili, ko je vtaknil glavo skozi ključavnico, da bo od blizu gledal, kaj se v hišah go- di. Kako mršav je, lahko sodi vsak po tem, da je ta človek edini na svetu, ki ne napravlja sence.

PAMETEN SVET.

«Ustreliti se hočeš zaradi nezvestega dekleta? To si ne- umen! Če bi se jaz hotel zara- di vsake vstreliti, bi že bila moja glava tako preluknjana kot — švicarski sir.»

POEZIJA IN PROZA.

«Moč vašega glasovirja je pa res velika.»

«Resnično, zato sem pa mo- ral že trikrat menjati stano- vanje.»

SAMO DVAKRAT...

Samo dvakrat na leto me o- bišče moja teta. To ni tako hudo, če pomislim, da traja vsak njen obisk šest mesecev.

VSEKAKOR PRAV.

Profesor vpraša na gimnaziji dijaka pri izpitu:

«Silovnik, povejte mi posa- mezne dele možgan.»

Dijak: «Gospod profesor, jaz... jaz imam vse dele mož- gan v glavi, a imena mi ne pa- dejo na um.»

NI SLABO.

Gospodinja (služkinji, ki je komaj par dni v službi): «Cujte prihodnjič mi ne napravite ta- ko slabega golaža!»

Služkinja: «Moj Bog! Kdo zna, katera služkinja bo pri- hodnji golaž skuhal!»

SLUČAJ.

Groteska.

Za v moji mladosti sem se bavil s časnikarstvom. Rado-veden sem grozno, radi tega rad pomolim svoj nos v vsak kotiček, in nategujem povsod kjer se šepeta moje kosma-te »krhlje«.

Nedavno sem imel čast poslušati v neki krčmi na deželi »privandranega« komika, ki se je s svinčnikom napisanim lepakom imenoval »velikega« in »neprekosljivega«. Dasi sem ga v dvomu in po strani ogle-đoval in pomilovalno ocenil njegove cape, ki jih je bržkone pol ducata oseb že odvr-glo, me je vendar neka sila peljala do njega. Če si tak »velikan« in »neprekosljiv«, sem si mislil, mi bodeš gotovo znal kaj ime-nitnega povedati iz tvojega živ-ljenja, kar bom lahko za »Ču-ka« uporabil.

Joj me mene! Ravno nasprot-no. Ne za »Čuka«, ne za »So-vo«. Pohlevno sem se mu pri-bližal, ter ga uljudno naprosil, da sprejme mojo ponudbo, namreč, da pride po končani njegovi »gala predstavi« s pre-kucovanjem s stola na mizo in z mize na tla, k meni, v svr-ho komičnih podatkov iz njegove-ga življenja, za moj list. Oblju-hil mi je takoj in celo pristavil, da mi bo dal toliko gradiva, da ga niti napisati ne bom mogel. No, sem mislil sam zase, moj čef me ne bo več nadlegoval za rokopise, ker mu jih bom izro-čil kar na kilograme, in sicer »velikanskih« in »neprekoslji-vih«. Tako sem bil vesel, da me še zdaj jezi, če se spomnim na tega potujočega capin-umetni-ka. Ob določeni uri se je reža-je kakor hinduk približal mo-ji mizi, se še enkrat prekucnil proti meni, da mi je krožnik padel, z mize in njemu ravno na obraz. To ga pa ni nič uža-lilo, marveč smehljaje je poli-zal, kar se je streslo in nato z rokavom usta obrisal. Vsedel se je. Jaz pa sem takoj pripra-vil četrt kg. papirja in svinčnik ter pričel stenografirati.

Nekaj časa sem pisal, a nato žalostno vzdihnil, odložil papir in svinčnik ter segel po klobu-ku. Kaj mi je on skupaj šče-kal, niti ne morem vsega napi-sati. Samo en odlomek vam tu podam, dasi ni niti brec vre-den.

Tako nekako je pripovedo-val:

»Povedati Vam hočem slu-čaj, ki se mi je na Dunaju pri-petil. He to Vam je dogodek! Ako to napišete, imate najlep-šo povest. Kaj tacega se še ni-koli ni čulo. Tedaj pazite: En-gažiran sem bil na Dunaju. Lo-

kal, v katerem sem bil, mi je bil že znan od leta 1908..... tam se mi je pripetil slučaj..... pravi ro-man, rečem vam. Takrat sem živel še z mojo soprogo; dve leti pozneje sva se ločila. Ni bilo več mogoče shajati z me-noj. Ona je bila namreč pri ne-kem cirkusu, njeno ime Vam bo mogoče znano. Toda ona je bila poredna, veste. Tedaj se mi je pripetil slučaj..... tega Vam moram, povedati, bo ze-lo vporaben. Bila sva skupaj v ljubljani engazirana. Po pred-stavi sva sedela v kavarni in poleg naju mladenka, približno sedemnajstih let, tudi igralka. Prej je bila pri nekem oddel-ku, pri katerem je po žici hodi-la. Tam se ji je pripetil nek slu-

čaj...., sama mi ga je pripovedo-vala. No, Vi se boste čudili. Ta-krat še nisem imel svoje žene, ker sem poznal neko kačjo-žensko. Od nje Vam vem po-vedati slučaj..... samo malo o-lepšate, pa bo najimenitnejša drama gotova. Ona je bila nam-reč zaročena z nekim vojvodo, ki je poznal neko rusko milijo-narko, ki je šla pozneje v no-rišnico. Od nje Vam vem po-vedati slučaj....., da ga niste še nikoli slišali. Slušajte tedaj:

Dama je šla nekega dne na obrežje.... To je bilo v Nici. Pri-petil se ji je slučaj..... faktično, kakor Vam pripovedujem. Ne mislite, da lažem; ako bi lagal, bi Vam znal povedati na tiso-če slučajev.....«

KJE JE GOSPODAR ?

Ali ju vidite? Tu sta sobarica in pa tuj gospod, ki je bil povab-ljen ta dan na kosilo. Po kosilu je dobro malo pokramljati. Kaj neki pravi sobarici, da se tako

drži? Onadva gotovo mislita, da sta sama, a to ni res. Gospodar je skrit nekje. Čuk to dobro vé, pa poslušaj. Poiščite ga in poš-ljite ga Čuku, če ni pretežak.

Pogovor na trgu.

»Ali Vaša hčerka Fanica še služi pri sodnikovih?«

»Bog obvaruj tega, za sto ran božjih! Že davno ne služi več. Ona bi še bila, toda jaz je ne pustim. Tistih par centesimov, ki tam dobi, lepo Vas prosim, saj se ne izplača. Doma naj bo!«

»Seveda, saj tisto kar dobi, na samih podplatih raztrga.«

»Gotovo, draga moja. Kaj pa je to, 80 cent. na uro. Za 80 cent. na uro naj moja hči, pro-sim Vas, gosposke smeti in o-stanke pospravlja. Za 80 cent. naj smrkovcem blato s čevljev snaži; moja hči, prosim Vas!

In za 80 cent. na uro, naj stranišče čisti tej gospodi. Mo-ja hči, prosim Vas, nima te po-trebe. Ako bi jaz ukazovala, bi sploh ne smelo biti nobene de-kle več. To je velikanska krivi-ca, prosim Vas!

Nič plačati in tako dek-le iz-koriščati. Naj le svoje blato, smeti in ostanke gospoda sama

dela, ne pa dek-le, prosim Vas. Ali mar zato, ker imajo dosti denarja? Dekle se morajo sploh odpraviti. To vlada ne sme niti trpeti! To je nesoci-jalno, prosim Vas!

»Bog ve, da imate prav.«

»Kako pride do tega, da bi moja hčerka igrala ulogo de-kle, prosim Vas — ko vendar govori s tako finim gospo-dom?«

»Oh, se bo li morda kmalu poročila?«

»I kajpada! Poročila se bo. Vi, to Vam je en fin gospod! On je pisatelj pri bolniški bla-gajni!«

»Imate pa že stanovanje?«

»I kajpada, in kako lepo sta-novanje.«

»In pohištvo ste tudi naku-pili?«

»Za božjo voljo kaj pa mi-slite? No, pohištvo, perilo, lon-ce, tepihe, zagrinjalo, vse ima-ta, prosim Vas; saj je vse go-spod zet plačal.«

»Potem se bosta pa kmalu lahko nastanila.«

»I kajpada! Saj sta se že, pro-sim Vas. Vse je gotovo in pripravljeno. Iščeta si samo še eno deklol!«

Narobe svet.

Ko zjutraj zgodaj spat gremo, zvečer pa kasno vstanemo, reči prečudne zro ušesa strmeč poslušajo očesa. Po zraku pajaki pojejo in v hlevu ptički krulijo. Najlepši vonj puhti kopri-va, pod piščeta se koklja skriva. Pastirja žene ovca past, denar pa gre tatove kras-t. Teliček dekli da sena, napajat hlapca vol pelja. Zdravilo naj po dečka gre, da čevljev v nogo spravi se. Hči vzame metlo brž v roko, pometa metla urno ž njo. Tu brata mora grah zbirati, kosilo teta v skledo dhati. Glej, ziblje dete staro mamo, beži pred miško mačka v jamo. Može so, čuj, v otroškem vr-tci otroci pa so vsi zaprti, ker v šoli mirno so molčali in vse naloge preveč znali. Otroke znaj na nitko denc, visoko v zrak jih veter žene. Napreže kmeta konj v oralo, bo danes ga proso sejalo. Zanjica je že skoro zrela, pšenica jo bo kmalu žela. To bodo snopje s cepci bili, mlatiče urno omlatili. Potem pa mlin v žito nese, da zmelje mlinarja drobno. Če bela moka peka speče, ne more biti večje sreče. A mati kruhu poreko: na, — snej še te otrokel! Tako je bilo in bo spet, povsod, kjer je narobe svet.

VEČNI KAVALIRJI!

Francozom, raci plemeniti so Nemci osle kazali; ob Renu v rudnike zariti so svoje stroje mazali. In mati Francija je huda pripravila milijon košar. Naj plača premog ali ruda, če nima novca gospodar. Prilezli Nemci so kot krti in vprizorili sto rabuk; češ, pač zaman se tujec prti, če mu ne bo pomagal »Čuk«. A kdor ima glavo na mestu, se tudi Nemcev ne zboji. Francoz svetovnemu protestu še bolj široko se smeji. Vse ulice so Nemcev polne in ljudstvo s stávkami grozi; v ječi mnogi strašno kolne, ker prej na varno zbežal ni. Francozi pa z avtomobili — res treba jim je stanovanj — si obiske dovolili, kot troti v nezastražen panj. Se na Porenju res z dekleti — a moške treba motit s čim — se mnogo lepše da živeti, če se pripelješ z daleč k njim.

Občinski in deželni zakon v slovenskem je-ziku se dobi edino v „Narodni knjigarni“ v Gorici à L. 12.

„Čuk na izletu“.

Tudi mene je prišla želja, obiskati naše gorske planine, zato sem se napravil v opravo turista in hajdi v hribe.

Ne bom popisoval dogodljev iz potovanja po železnici, ker bi se tako le dolgočasili, listek sem seveda zahteval le v slovenščini, nakar me je zadelo celo vrsto psov, nekoliko bolj bogat vsled tega sem mirno čakal v koticu vagona, kdaj pridem do zadnje postaje. Tudi to je slednjič prišlo, in jaz jo pogumno maham v planine, o katerih sem že slišal marsikaj lepega in vzglednega. Prišel sem v neko vas, kjer sem si v smolnolški »Osteria« nekoliko odpočil in namočal, od tu sem jo potem mahnil po planoti, občudujoč te lepe gorske vasi, ne pozabivši ogle dati tudi življenje mojih tovarišev, katerih je pa menda vse polno. — Bilo je ravno v nedeljo zjutraj. Kot izletnik sem se za vse zanimal, in pot se je vlekla mimo cerkve ravno, ko se je v njej brala sv. maša. Okoli cerkve sem opazil vse polno moških, radoveden kot vedno, sem pokukal skozi okno, ali ni v cerkvi prostora, za vse, da ne gredo moški v cerkev. Pač, prostor je, torej čemu pa ostajajo zunaj. Hotel sem na vsak način izvedeti vzrok, poprašal sem za cerkev zidom sedečega Miha izpod Peči s cigareto v ustih, za pojasnilo, povedal mi je pa tole: Cerkev ni premajhna, pač pa je že slaba, in se boji mo, da se v kratkem posuje, ker se nič ne popravlja. Zato, ostajamo mi moški, posebno fantje, zunaj cerkve, ne iz strahu, da se cerkev posuje, ampak imamo nalogo, da cerkev podpiramo, ker molimo itak ne; da pa bolj brez skrbi molijo ženske, zato rajši ostajamo mi zunaj, ter pazimo na varnost. Sicer se pa tudi ne moremo v cerkvi tako lahko pogovoriti kot zunaj, in tu se tudi lahko po ljubi volji kaditi in puši. V svoji dorežljivosti mi je ponudil smodko, katero sem pušil naprej gredoč, čudeč se, da se najdejo takšni bratci čuki v gorah.

Hodivši okoli, sem opazil marsikaj, kar bi v svoji čukovi modrosti grajal, pa ako bi hotel vse obelodaniti, bi mi navse zadnje g. urednik Čukov vrgel v koš, zato se za danes omejim na najvažnejše. Zanimalo me je, kako se društveno gibljejo planinci. Tudi tu sem bil razočaran; povsod, vsaka vas se odlikuje z lastnim društvom, a o kakem uspešnem delu ni govora. Kjer imajo pevsko društvo, se kaj rado prelevi v »pivsko«, kjer imajo izobraževalno,

pa sem našel mesto tega ravno nasprotno, bil sem že vsega tega tako sit, da sem skrajšal čas dni svojega izleta, ter odfrčal nazaj v svojo domovino.

Danes sem se oddahnil še le, ko to poročilo pišem Vam, prijateljem Čuka, saj tudi teh imam mnogo. Iz svojega povratnega potovanja, Vam nimam drugega poročati, kot da sem prišel domov upehan, bos in žalosten od slabih utisov z izleta; sklenil sem, da rajši ostanem v svoji kletki kot pa grem še kdaj, na kakšno tako težko potovanje, na izlet na planine.

»Čuk na palci.«

ZDRAVLJENJE Z VODO.

Charles Lamb je svoječasno rekel: »Zdravljenje z vodo ni nič novo nič ni bogzna kako uspešno. Ta način zdravljenja je tako star kot vesoljni potop, ki je po mojem osebnem prepričanju spravil več ljudi v smrt kot jih je pa ozdravil.«

KRATKA KRILA.

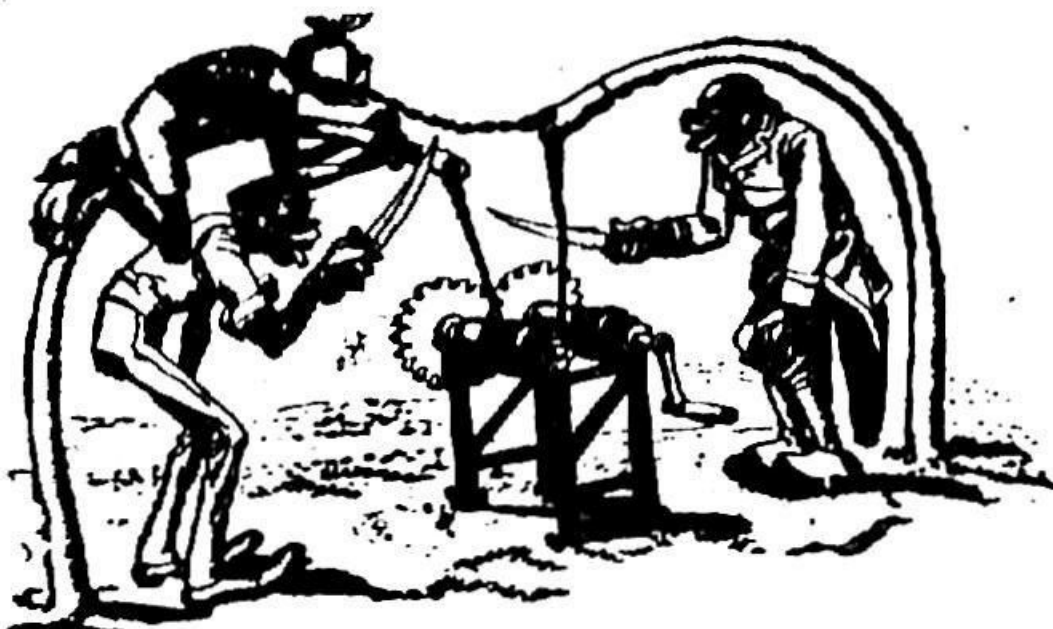
Velika gonja je bila proti prekratim ženskim kildjam, katerim so njihovi sovražniki pripisovali vse zlo tega sveta. Jaz sem tudi imel svoje mnenje o ti stvari, da pa ne bom v svoji nečimurnosti kaj zagrešil, sem pisal nekemu uredniku, če so prekratke ženske kildje res nevarne. »Po našem mnenju«, mi je odgovoril urednik, »kildje same na sebi niso nevarne, ko hitro pa tiči kaj v njih, postanejo zelo nevarne in to v vsakem slučaju, ne oziraje se na njihovo dolžnost.«

PO NJEM SE JE VRGEL.

Naš sosed ima šest sinov, s katerimi ni posebno zadovoljen. Oni dan nam je pravil, da so vsi pijanci, pet jih je pa pretepačev. Šesti vsekakor ni tak, ta se je vrgel po njem in sicer se je vrgel po njem s poleonom.

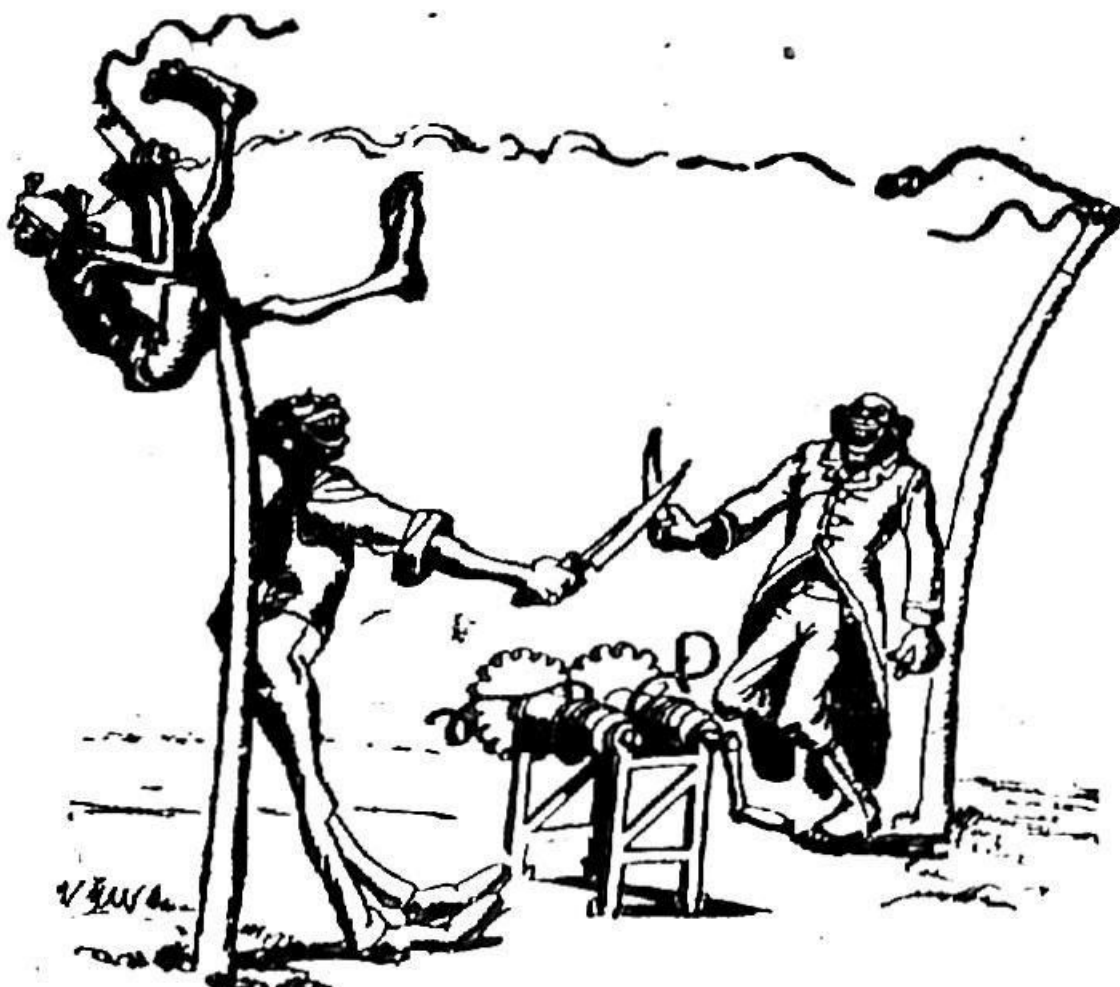
...

Zobozdravniki pri Hoten-totih.

Kim-kum je bil holan, zob ga mučil noč in dan; k zdravniku končno se podal, da zob mu piškav izruval.

Zdravnik Tin-ton je v tem večak, izdrl je zob že marsikak, priveže brž ga na svoj stroj, zakljuka zob njegov, o joj!

Ce so pomagala zdravila, najbolje vam bo govorila

ta slika, ki je pred očmi, poslušajte se jih še vi!

NAPITNICA.

Pred menoj sedi nevesta — Julia, njen obraz je rdeč kakor — čebula na smeh se drži — ne, kakor ena — mula, nove čevljičke je danes — obula, ženin pa ji je kupil novo uro — tula, njene velike bale ne spravi nobena — cula, pa tudi v glavi je brihtna, saj ni nobena — nula, ker ni plesavka, zato nima nobenega — žula,

če bi prišel pa tat, da bi hitro — zarjula, če pride zapeljivec, da bi ga fejt — oplula, in z bunkami po hrbtu poštno — osula. Naj živi vsa žlahta noter do — Horjula, posebno pa nevesta in ženin — Ferfula.

...

Najboljše sestavljene tiskovine za prijava dohodkov iz zemljišč ima v zalogi »Narodna Tiskarna« v Gorici. Tiskovino je sestavil profesor Adolf Pernar, inštruktor občinskih tajnikov na Gorškem. — Ravnotam se dobi tudi brošura v ital. in slovenskem jeziku, ki pojasnjuje, kako je treba napoved izvršiti.

Pripovedovanje Jaka Makaroniča.

(Nadaljevanje).

Končno je vlak, na katerega sem celo noč čakal, pridrhal na postajo. Častnik, ki me je prejšnjo noč spremlil v čakalnico, me je odvedel na peron, in mi ukazal vstopiti v tretji razred. Pozdravil sem ga po vojaško in vstopil v tretji vagon od lokomotive navzdol, kakor mi je bilo ukazano. Res ni bilo slabo v tem vagonu. Sedeži mehki, s čipkami obšiti, vse je bilo v žametu in svili, torej jako udobno, samo malo majhen prostor je bil. Pospravil sem svojo culo na neko mrežo ter se udobno zleknil. Ni mi bilo več žal za onim vlakom, ki me je na tako neolikan način pustil na cedilu.

Še prijetnejše pa je bilo, ko je vlak začel teči, in me je tako prijetno zibalo in gugalo, da sem v kratkem zaspal. Sanjalo se mi je, da sva z Meto koze na planini. Kar naenkrat se je veliki kozel, zaletel vame s tako silo, da sem se prevrnil in se takoj zbudil. Začuden pogledam in namesto kozla zagledam sprevoznika, ki se je ravno pripravljaj za drugi uspešnejši sunek. Takoj mi je bilo jasno, da sunek, ki sem ga dobil v spanju, ni bil od mojega kozla, kateri me ni nikoli nič žalega napravil, ampak od krščenega kozla, ki je stal med vratni. »Jaka, ne bodi len«, sem si mislil, skočil pokonci in zaklel: »Tristo hudičev, misliš, da sva midva koze skupaj pasla?« A?« Moziček, ki pa gotovo ni bil velik junak, jo je naglo porisal.

No, sem si mislil, zdaj bom imel za nekaj časa mir. Toda, kako sem se motil! Nisem še dobro sedel, ko že pridrvi cela tolpa sprevoznikov, na čelu vsem pa koraka moj prejšnji znanec, sedaj z malo večjo korajžo kot prej.

Dolgo časa jih nisem mogel razumeti, kaj sploh zahtevajo od mene, in le po dolgem tih-tanju in študiranju, sem jih vendar toliko razumel, da me hočejo spraviti v drugi vagon, kar sem seveda trdovratno odklanjal, ker sem bil gotov, da sem v tretjem razredu. Saj se vendar nisem zmotil, šteti do tri že znam, saj sem štel vagon ne od lokomotive navzdol.

Komaj sem si na trdem sedežu novega III. razreda na-

pravil mehko podlago z mojim površnikom, me je sprevednik znova zgrabil in postavil v Par- mi na suho.

Tu me je že čakal »per pi- cere« ravno tale mož s črnimi traki na rokavu, kakor moj stari znanec iz Gorice. Mož je bil najbrž eden tistih, ki so dijo po zunanosti človeka na njegove žepne razmere, za- to me je se precej uljudno spravil s postaje, in me povabil na moj račun tudi v gostilno. Očividno se mi je po tolikih nezgodah zopet nasmejala sre- ča, ker sem dobil takoj prija- telja v osebi gospoda kaprola.

Pri kozarcu vina sva se prav po prijateljsko pogovarjala vsak v svojem jeziku. Jaz ga nisem skoro nič razumel, on pa me je gotovo dosti, ker mi je neprestano kimal z glavo. Ku- dar se nisva mogla sporazume- ti z besedami, sva si pripove- dovala s pomočjo vsih štirih. Posebno je on tako krilil s svo- jimi dolgimi kraki, da sem bil večkrat v nevarnosti, ako bi se pravočasno ne umaknil. Naj- večkrat sem ga slišal ponavlja- ti besedo »koza« in spet »ko- za«, tako, da sem se mu že na- veličal dopovedovati, da koze nisem pripeljal s seboj, ampak sem jih pustil doma.

Ko sva ga že imela dovolj pod kapo, vstane in reče: »An- djamo pagare«. Ozrl sem se po sobi, če bi bile kje kake stop- nice za iti »gare«, a že je bil tudi krčmar pri meni, me po- cukal za rokav in kričal vame: »Pagare, pagare«. Sedaj pa res nisem vedel, kdo je bolj pijan, jaz ali onadva. Razumel sem šele, ko je gostilničar vzel iz žepa listnico, ter mi pokazal par lir, češ plačaj, kar si izpil. No, sem si mislil, kdor ima glavo na pravem mestu, ta si zna še v tuji deželi med tujimi ljudmi pomagati. Moj oče so me gotovo krivo obsodili, ta- krat ko so rekli, da sem odprte glave samo kadar zevam.

Oba dobre volje in tudi ne- koliko v rožcah sva se poslo- vila od prijaznega krčmarja in njegovega zlahotnega vinca, ter jo mahnila proti kasarni, ka- mor sva dospela po enourni hoji, pozno v noč.

Tu sem dobil že mnogo mo- jih bodočih »komparov«, ka- teri so v spanju proizvajali s svojimi nosnimi glasilkami pristno žalbo godbo. Uredil sem si posteljo z vso mogočo vojaško udobnostjo v bližini kapelnika te vojaške muzike. Premišljujoč svoje dogodljaje in ob blagolglasnih zvokih god- be sem kmalu zaspal.

TOZBA DOPISNIKA. KLJE ZLETEL V KOŠ.

Od veselja in radosti, ves naš Vrh se je prevzel, ko je v prejšnjih že številkah Čuk dopisniku zapel. Da je Čukova »ta prava«, to odkrito pripoznam, a res žal, le temo v glavi mesto pameti imam. Da imel bi slario v glavi, ta bi letos dobro bila, ko je lansko leto travo huda suša pomorila. Le radujte se, Vrhovci, vaš dopisnik je potrft, kakor da ga je obsodil Čuk presneti zdaj na smrt

* * *

Čuden dogodek treh vinskih bratcev.

Pili pijanci nekoč so trije dolgo vso noč in do belega dne. Ko so se vračali v rožcah domov,

prišli do vode so sredi vrtov. »Halov, de eden, »me prime slabo, ako le vidim pred sabo vodo.

Dva dečka igrala sta tam nogomet. Jih niso držale pijane noge, in v hipu je eden pijancev zadet. Dva bratca sta v vodi, jo pijeta že.

A tretji le težko pobira se s tal, s klobuki se je vodometa poigral.

Poučna je zgodba, to Čukec trdi, za vodi sovražne, pijane ljudi.

Vojaško pismo.

PISMO IZ VERONE.

Fantje iz Verone pošiljajo le- pe pozdrave očetom in mate- ram, bratom in sestram, fantom in dekletom: Jož, Zele, Slavina, Pavčič Jakob Krašče; Rebec Silvester, Hrašče; Gorjanec Iv., Sajevče; Štubel Leopold, Stu- denec; Turk Franc, Hruševje; Tonšič Peter, Koritnica; Franc Perenič, Selce; Jakob Žigman, Hoč; Delost Jožef, Koritnica; Slavec Anton, Knežak, Rebec Anton, Radohovavas; Mankoč Jožef, Kal; Dekleva Anton, Ra- dohovavas; Milavec Jožef, Stu- deno; Novak Jakob, Knežak; Rudolf Ivan, Črni Vrh; Lome

Istanič, Viktor; Pret, Griže; Kuk Alojz, Senožeče; Malnar- čič Franc, Matenjavas; Samsa Anton, Knežak; Pon Iv., Volče.

SLOVENSKI ALPINCI. (Kobarid.)

Iskrene pozdrave pošiljamo slovenskim fantom in dekletom, materam in očetom, bratom in sestram, prijateljem in prijate- ljicam: Petelin Alojzij, Gorjan- sko; Pič Ferdinand, Ajdovšči- na; Kodelja Karol, Ajševica; Lavin Alojzij, Krajna vas; Ban- delj Alojzij, Gabrovica; Vodo- pivec Just, Koludrovica; Su- steršič Silvester, Št. Polaj; Os- trouška Marijan, Tublje; Blaš- ko Franc; Bratina Alojzij, Dol-

Otlica; Medvešek Ivan, Plave; Pavlovič Franc, Stara vas; Ivan Kogej, Postojna; Josip (trij), Harile; Velikonja Matevž, Idrija.

PISMO IZ BRESANONI.

Lepe pozdrave pošiljajo slo- venski vojaki starišem, fantom in dekletom: Pahor Franc, No- va vas; Perletič Franc, Dol; Kacafura Ivan, Dolje; Močnik Lovrenc, Koritnica; Rutar Mi- hael, Cadrj; Prezl Anton, Bo- vec; Vižle Alojz, Velika Buko- vica; Kosmač Ivan, Labinje; Trkman Jernol, Podkraj; Bakol Andrej, Kobarid; Koll Emilija iz Škoflje; Bone Avguštin, Sol- kan; Sebastijan Mozetič, Bilje; Torkar Jakob in Bizjak Leo- pold, Podbrdo.

PISMO IZ SPEZIE.

Lepe pozdrave pošiljamo slovenski mladeniči od 2. pol- ka Art. da Costa 2. Batt. iz Spezie vsem bralcem Čuka, starišem, sorodnikom, prija- teljem in dekletam: Tratnik Viktor, Idrija; Ražem Silve- ster, Bazovica; Mahnič Rafael, Selo; Fortunat Ivan, Kamno; Guštin Alojz, Repentabor; Kocjančič Peter, Sv. Barbara; Makarovič Janez, Avče.

PISMO IZ TURINA.

Oj, predragi, ljubi Čuk, ki se vtakneš v vsak klobuk, daj, pogledaj tudi k nam in k očetom, materam, k našim bratom in sestricam, prijateljem, prijateljicam in izroči jim pozdrav ven iz laških teh daljav. — Trevižan Emil, Dutovlje; Ko- cijančič Stanko, Sestlan; Bri- šček Ernest, Briščiki; Legiša Štefan, Mavhinje; Godina Ce- rar iz Šklednja.

PISMO VOJAKOV.

Bivamo v deželi pritlikov- cev, v družbi belega medveda, obdani od snega in te pozdrav- ljamo. Mraz je tak, da so Biz- jaku iz Dornberga uha odmr- znila, zdaj dobi nove po naj- novejši modi. Pozdrave dekle- tom; tu še nobene ženske vi- dimo ne; če je pa katera kje pa tako beži kot divja koza. Slovenski topničarji pod goro sv. Bernarda na švicarski meji. Bole Albin iz Repentabra; Podbršček Ludovik iz Plave; Cargo Jožef iz Anhovega; Vid- mar Evgen iz Otlice; Bizjak Franc iz Rifenberga; Purič Avguštin iz Velikega Repna.

PISMO IZ RIMA.

Slovenski grenadirji od pr- vega polka pošiljajo lepe po- zdrave in naznanjajo, da ima- jo toliko pašte, da je še pod- ganam ostaja, ki so take, da bi lahko peljale vojno odškodni- no v Gorico, ko je polž opešal. Pozdrave starišem, prijateljem in dekletam: Vodopivec Franc, Dornberg; Jerič Rafael, Lu- kove; Milhovic Karl, Gropa- da; Rutar Ivan, Fabče; Lampa Peter, Višle; Hrabec Ivan, Jel- šane; Šircen Anton, Zemon, Česnik Franc, Drskovče; Bo- gatčič Ferdinand, Sv. Križ; Mr- žek Avgust, Pliskovica; Vi- drik Franc, Sv. Vid; Olinik Rudolf, Mačkulje.

DOPIS IZ KRAŠKIH PONIKVI

Drage »Čuk na Pal'ce«! Ku-
be ti vede, kje je »Sova Uhar-
ca«, be jo uže zdauu prše uo-
bjesk't. Ma te ne z'mieremo, ke
im's doste dela pr' drugih ti-
čeh. Je svet douh jen š'rok. Z'tu
se nam smieš, ke ne muoreš
pouduod utak'nt' suj kl'im. Poj
veš, če be ti use vede t'ku; ku
videš, potle be hui ti tede »ve-
dež« tašen, d' ga ni tašnega
manka ano pri Štoke t' m pri
marje. Veš da im'mo ano ve-
liko »Sovo z uhe« tle u naše
vasi, taka je, d' je ti ne be mogu
n' flafutah (perotih) nest'. Ola-
vo ima jen veleki mis dol uo-
brnjen z klunom, jen buo je še
vleče ratou, k' dr' b's ti u vas
pr'su. K'ku be jo l'dje rade dale
magari »Čukce«, sahu, d' be jo
ne vidle več. Kv'rtlr ima pod
lipo t'm gor' na Brde, rada tede
do jetra druge dan. Fantje jo
nadlego delajo, ke ne vejo n'
kej čaka tam pod lipo. Po noče
ne poje, ke čaka n'iov. Čo u-
luove »putiča jen miša« (neto-
pir) je dobra z' an tledn d' še
ževi. Ni prou zbirčna, če jo po-
streže ta žvina, ke ni teč jen
tede meš ne. Oostava že dougu
pr' n's jen be au cejt, d'jo ti
»Čuk« najdeš an bot. Jen ke ne
vej, d'se ti iz nje roda, te po-
vem, de prideš po njo k nam.
dobiu b's še muordej premjo,
k'dr jo uzameš.

Čak'le smo dougo, ma jo ne-
če ne Čukce ne Skovikr jen
tede druge tiče jo nečejo, tede
ta veleki kralj tiču Uorel bi lah-
ko poskrbe z' jo uzet n' goro,
ma jo neče pobrat' tede uan ne.

Z'tu pej pruošemo Čuka, nej
uan povei pr'jatlom, d' imamo
veliko »Uharoo« u Ponikvah
jen nej pr'pelje celo družbo z
sabo, d' jo odpelejo tja prute —
Žekance na jrg! Tam je uje
gnejzdu jen ne pr' nas. Kone
nje skovikanja jen ponočav'nja
nej bo pr' nas. Če ta žauha ne
pomaga, se Čuk še lepše v krat-
kem oglasi! Otovo, »Sova«,
glej, da greš od tod knalu!

Brzjavka.

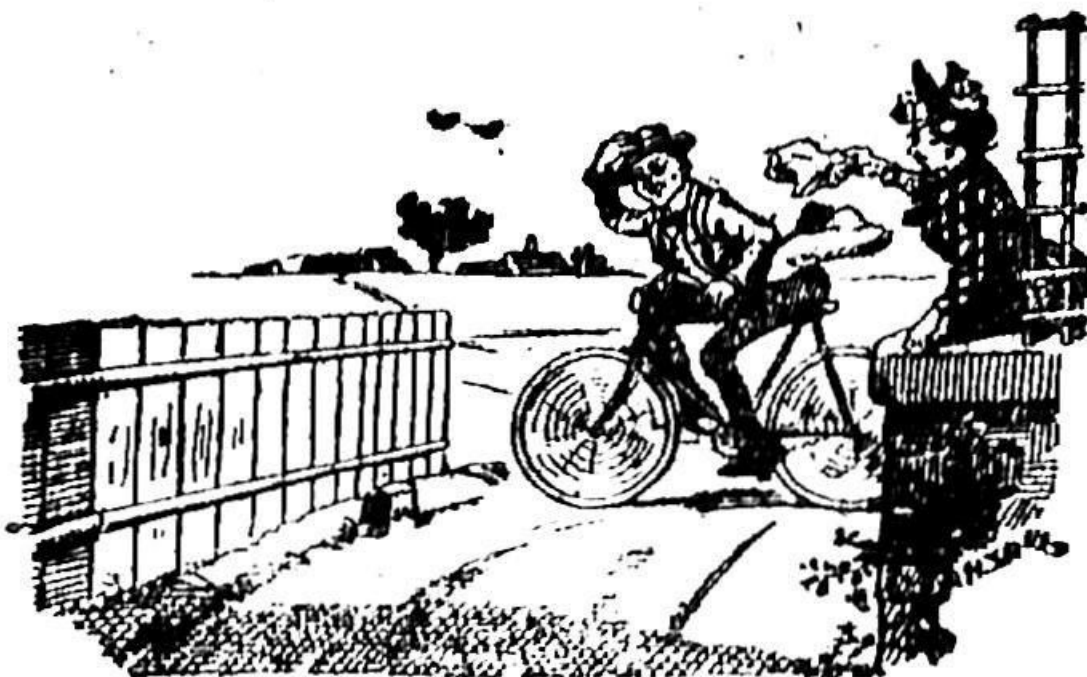
Rim 9. 6. 1923.

Poslanec Bertoldo je pred-
lagal ministrskemu svetu:

1) Plača uradnikom in po-
kojnina penzionistov naj se
podvoji, da bodo vsi zado-
voljni. Da se pa hkrati odpra-
vi primanjkljaj iz državnega
proračuna, naj se mesečno od-
tegne na pristojbinah in dav-
kih aktivnim uradnikom po
80%, a upokojencem po 90%;

2) Da bo skoro konec brez-
delnosti in njenim posledicam,
naj se ustanovijo za vsak te-
den po trije narodni prazniki
(feste nazionali). Tako dobi še
enkrat toliko ljudi dovolj dela.

Ponesrečen kolesar ali smrtni skok.

Moj srček so pelje, pozdravlja srčno,
še jaz naj zaimahnem mu z desno roko.

Hej, pozor, moj Jakec, tam kamen
stoji,
te lahko nesreča ob njem doleti.

Moj Bog! Ze na tleh je! Ze Jakec je
pal,
pokazal raztrgano plat ideal.

Pravijo

Pravijo, da nimajo gorjanske krat-
kokrilke toliko moči, da bi se ogla-
sile v Čuku. Zatorej prosijo Sova,
da bi jim pomagala, ampak ni upa-
nja, da bi kedaj zapole.

Pravijo v Podbeli, da odrinejo de-
kleta na Matajur za nekaj časa, ker
jih Čuk preveč napada in jim vsa
srečo pri plesu pokvarja.

Pravijo, da nameravajo podbrčka
dekleta napraviti atentat na misijo-
narje, ker Močejo upeljati modo z
dolgiimi krili in pokrito frizuro.

Pravijo, da podbrške Katree, Mici-
ke, Terezce itd. pogledajo rajši za
kakim Lahom kakor pa za domačim
fantom.

Pravijo, da na šmihelskih mande-
g'te že pr' sadje zori.

Pravijo, da se je ustanovila pod
Landelom v milinu velika centrala za
polže.

Pravijo po Tolminu, zlasti med
ženskimi svetom, da šta Flajs in nje-
gov tovariš Špič hotela oponašati
Čuka na palci v grmovju, ko so šle
»putelle« mimo. Flajs je zašel s kolo-
som med »putelle« v največjo zaba-
vo kratkokrilk. Špič, ki je bil vsega
tega kriv, se je pa nad Čukom raz-
jezil.

Pravijo, da hodijo bukovška dekle-
ta pri Ilirski Bistrici po noči klicat
fante v drugo vas. Če je to res?

Pravijo pri Kozini (v Resnici), da
se močje vedno ozirajo v zvonik,
kdaj bodo zvonovi zrastle.

Pravijo, da se voditeljji rodiške ob-
čine zahvaljujejo gospodu C. iz Bar-
kovlj za novo otvoreno oslovsko
mesnico; obljubil jim je tudi, da bo
do odslej dobivali salame in konzervirano oslovsko meso po najnižjih ce-
nah.

Pravijo, da je na veliko žalost Ro-
diškega občinskega zastopa prišla te
dni brzjavka od ministra Mušolina,
da se mora po nevednem dekorirane
može takoj degradirati, medalje pa
morajo na lastne stroške poslati v
Rim.

Pravijo sedaj v Solkanu, ko so iz-
peljali električno razsvetljavo, da se
bodo fantje lažje sprehajali in shajali
z dekletami in se pogovarjali pod
žarnicami; ker se bodo vsaj spoznali.

Pravijo, da imajo Vipolška dekleta
veliko »piko« na Čuka, zato pa ga ča-
kajo kar po cele dneve z solničnikom
v roki na črešnjah, tudi njih lasne
»mreže« so raztegnile, da ga lažje
ujamejo. Za to prebrisano misel jih je
baje podučil »hlapec« s partona.

Pravijo, da se med Kozano in Vi-
polži bije hud boj! Da sta prišli ti
dve, prej mirni vasi do sovraštva,
so največ krive »zelene žabe«.

Pravijo, da imajo nekatera gran-
torska dekleta kolesca na čevljih
mesto v glavi.

Pravijo, da vrhpoljski organist ne-
obhodno potrebuje tri vagone kadil-
nic! Rabil bi jih kot zdravilo proti
moderni kronični bolezni v glavi, ki
se je jela pojavljati pri posameznih
članih pevskega zbora.

Bolezen ni sicer nova, proti njej
so se borili že stari narodi, vendar ta-
ko splošno kakor sedaj, ni bila še raz-
širjena. Cenjene poudbe za imeno-
vano blago z označbo konkurenčne
cene, naj se blagovoli poslati »Čuku
na palci«, kateri je potrebno kadilo,
ki se za imenovano bolezen rabi, iz
uljudnosti sam brezplačno ponudil, za
kar se mu tom potom najtoplejše za-
hvaljujemo.

Pravijo, da so kozanske gospodične
zajubljene v bele hlače.

Pravijo, da je v Crnich tako blago-
stanje, da so morali prirediti kar dva
plena.

Pravijo, da je v Trenti dekle, ki ho-
di po noči v Sočo k financam »dinat
držat«, fantje pa hodijo v cokolah va-
sovat.

Pravijo, da se je na Proseku usta-
novila nova tovarna sladoleda. Iščo-
jo se delavci.

Zglašite se!

Pravijo selanska dekleta pri Vol-
čah, naj pride Čuk tudi med nje po-
gledat, bo videl maršaka.

Pravijo, da bodo arpeniške punce
fante na ples vozile; fantje pridejo
domov o polnoči, punce pa ob 3h ali
4h jutraj. Potem pride pa oče z po-
lenom.

Pravijo, da se je priklatilo v Gor-
jansko vas par tržaških frizur, da
posnaži lica nekaterim gorjanskim
fantom. Dokaz temu je Čuk, ki je od
samega cmokanja in popivanja zletel
skozi vrata.

Pravijo, da imajo v Gorjanskem
nekega praktičnega inženirja, ki vod-
njake meri kar s celim svojim trup-
lom. Priča nam je Čuk, ki je pri vod-
njaku stal in na vse grlo kričal: Te-
pec, ali nimaš lestve?

Pravijo na Ustju, da so se cerkv.
pevci, skregali z notami. Ustanovili
so druh. krožek, katerega uspehi so
naravnost očarljivi. Z dobičkom, ka-
terega so imeli pri zadnji veselici 30
februarja, so sezidali velikansko dvo-
rano na »Mačkovec«, z nepremojljivo
streho. Le po rakovo naprej!

Pravijo v Devinu, da se bo ta me-
sec odprlo delo, do sedaj se je odpr-
rala samo mizerija. Sploh se v Devinu
vse lepo odpira, samo ubožstvo, temu
in onemu vrata zapira.

Pravijo, da je neki gostilničar v
Borjanl pokril slovenski napis z
apnom, da bi mu solnce ne škodovalo.
Tenkočuten mož!

Pravijo, da rajtajo v Povirju usta-
noviti pogrebno društvo. Da bo u-
speh zagotovljen, poroči smrtna kosa
mizarja in tako bo ona kosila, on pa
krste delal. Načrt za delavnico je na-
redil še med vojno inženier iz Pešte
in prošnja z muštrom se je že po-
slala na deželno sodnijo v Trst.

Pravijo, da dekleta iz Straže pri
Cerknem miso sklenila na letošnjem
predpustnem zborovanju Čuku naso-
liti eno gorko pod nos. Pač pa so
sklenile, pridobiti vsaka po enega fi-
nančnega stražnika, da jih bodo stra-
žili, kadar jih bo Čuk hotel ključati.

Pravijo v Mirnu, da so ponosni na
ustanovitvi »plavalne« šole. Tudi na-
predek.

Pravijo v Mirnu, da je neki »Mi-
renc« napravil sledečo kariero: Na-
čelnik »Orla«, načelnik »samostojnega
telovadnega društva«, načelnik »So-
kola« simpatizant komunizma, orga-
nizator »Fascia«, in mu privoščijo se-
veda tudi načelnštvo, če bode imel
komo načelovati.

Pravijo, da v Gočah kulturno dru-
stvo »Nanos« baje močno napreduje.
Mislijo uprizoriti velikansko, narav-
nost čarobno veselico.

Pravijo, da so nekateri Obložki in
Hudojužnarski fantje to spomlad na-
pravili že dvakrat ples. Prvič jim je
služila za razsvetljavo okajena »la-
terna«, drugič so imeli dva muzikanta
in izposojeno harmoniko.

Pravijo, da bo v Brinju parna žaga
o svetem Jakobu zmrznula, ker nima-
jo nič več žagati.

Pravijo, da so se pričeli ženti Lan-
dolski strici, tete pa pravijo, da bodo
še za naprej malo počakale.

Pravijo, da se vdobijo najboljši
ptičji lovci via del Bosco, kdor hoče
videti razstavo, naj se obrne v vilo
»Gardellini«.

Strašna grožnja.

V »Udmat« pri Ljubljani je mnogo mesarjev, ki krvave plohe ostrgajo in pri izdelovanju klobasic uporabijo to zmes. Hčerka nekega klobasarja se je hotela poročiti z nekim šivankarjem. Ker pa je bil oče preveč ponosen na svoj veliki in debeli trebuh, ji ni hotel privoliti, da vzame šivankarja v zakon. Ona pa je v enomer silila vanj:

»Ata, pust se na mal zmehčat, sej veš, koko jest lubem mojga Anžka. Buš vidu, de va srečna.«

Oče (trdovratno): »Na kak jest že nam nkol dau moje hčero kašenme lačenpergarje, pa če j' prov flikmajstere.«

Hči: »Ata, nkar ne bodte tak; uste videl dem u Iblanca skučila.«

Oče: »U kolizeum pejt rajš, tam t'uja še švimhozne dal.«

Hči: »Nkar, se ne hečite z mana, uste videl dem šla zares na Golove, pa sem na kašen drvo ubesila.«

Oče: »A uš tih, al ne, froc smrkov, če ne tem tko poču, de uš kar po prah plavala.«

Hči (jokaje citira iz igre Kolbold in Ljubezen iz družega dejanja, 7 nastop): »Ti Vsemo gočni si mi za pričo! Nobenega človeškega pripomočka se nisem ustrašila in vse sem poskusila. Tedaj mi ne preostaja kot da se poslužim vražjih sredstev. Ti nočeš kakor hočem jaz, dobro tedaj. V mestó se napotim med ljudi, ter jim pripovem povest, kako se pri nas klobase izdelujejo:«

Oče (kakor od strele zadet): »Kaj je to? Kako? Micka, le vzemi šivankarja!«

V LETU 1924.

(Slika: na Travniku aretirata dva orožnika berača, drugim orožnikom kažejo drugi berači pobotnice).

A. Kaj je oni le kaj ukradel ali koga ubil?

B. Kaj naj ukrade in koga naj ubije; saj je revež. Ne pustijo mu beračiti, ker ni mogel plačati davka za premočno bogastvo (ricchezza mobile).

Bertoldo.

MOLITEV.

»No, Janezek,« je rekla mama. »zdaj lepo poklekni in moli očenaš. Če boš lepo molil, ti bom kupila jutri konjička.«

Janezek je pokleknil in molil:

»Oče naš, kateri si v nebesih — belega konjička, kaj, mama? — pridi k nam tvoje kraljestvo — s sedlom vred, kajne, mama?«

NESPORAZUM.

Brezposelni siromak je bil slab in potreben četrta vina, a ni imel denarja.

Nekaj časa ogleduje prazno gostilno in se končno ožunači ter vstopi. Zahteva četrta vina. Gostilničar, slučajno malo več slovenskega jezika, mu ga prinese ter prisede k njemu. Kmalu se je unel živahen pogovor med njima. Med drugim vpraša gostilničar gosta: »Kaj, vi ga verujete va Buh?« — »Kajpada«, odgovori ta. »Alora vi ga znate anka dieci comandamenti.« — »Gotovo«, je bil odgovor.

»Alora, kaj ga je primo comandamento?« — »Veruj v enega samega Boga.« — »E secondo?« — »Ne imenuj po nepotrebnem Božjega imena.« — »E terzo?« — »Posvečuj.« Med tem je vstopil drugi gost in suhi pivec je imel priliko izmuz

niti se iz krčme, ko je krčmar točil vino. Ko pa je opazil, da mu je ušel, je skočil na ulico in zakričal: »Hela, Vi, e quarto?« »Spoštuj očeta in mater«, mu je odgovoril ironično ter hitel dalje po ulici.

ŽK IN FRSK.

Slikar Žk je prišel k krčmarju Frsku, da mu naslika tablo za gostilno. Na vprašanje, kako besedilo bode na tabli, mu reče krčmar naj naslika leva. »Dobro«, pravi slikar, »ali hočete privezanega leva ali ne?« Na krčmarjevo začudenje, tolmači slikar, da je priklenjen lev dražji. Skopuh Frsk je bil takoj za nepriklenjenega leva. Žk ustreže in prvi dež — izpere leva s table. Frsk toži Žka, toda zgubil je pravdo, ker ga je Žk prej opomnil, da je priklenjen lev dražji in ker ni bil priklenjen, je pač krčmarju — všel s table. Žk.

ANGLEŽ.

»Angleži, gospod, to so vam ljudje, pasja reč! Zadnjič sem se peljal z daljnega lova, sedim v kupé, meni nasproti sedi Anglež. Naenkrat zaspi in dene noge meni v naročje. Dve uri sem

ga moral tako držati, dolgina angleškega.«

»Pa zakaj ga niste zbudili?«

»Kako bi ga bi zbudil, ko pa nisem znal angleški.«

Pravijo.

Pravijo, da v Šmihelu hodijo taki fantički po noči po gostilnah, ki so komaj materam iz naročja vsli in lovijo kratkokrilke pa so tako majhni, da še do krila ne morejo.

Pravijo, da so se maloubelski fantje jezili, ker so mlečen kolač dobili, nazaj ga ne morejo dati, ker so ga že zapili. Čuk se jezí, ker ga niso povabili.

Pravijo, da bodo pričela delovati društva v »matenjski« okolici po Mussolinijevi taktiki. Člani ne bodo namreč več volili društvenih odborov. Čemu pač ta nepotrebna šara? Saj lahko predsednik izvršuje posle blagajnika, tajnika in drugih odbornikov.

Pravijo, da sicer »Javornik« ne študira še opere »Musu«, sklenil pa je isto takoj preštudirati, ko jo bode gosp. dopisnik, ki je o tem poročal, spesnil in uglasbil. Predstava se bode pa res morala vršiti v Stari vasi in sicer iz dveh razlogov: prvič, ker v Matenji vasi najbrže ne bo še takrat pripravnih prostorov, drugič, da se bodo Postojnci lahko pripeljali k predstavi po »Lokalni železnici«.

Pravijo, da je Ferdinand hotel prav pošteno seznaniti Trentarje s svetom, potem Čuka. Namen se mu ni posrečil, ker je Sova dopis skrivaj iztaknila in skrila, predno ga je Čuk videl. — Hm, Sova je prehitela Ferdinanda in rešila Trentarje osmešenja.

Pravijo, da so v Levpi priredili šolski otroci veselico s plesom, drugi pa pravijo, da so veliki priredili ples s šolsko veselico. Sedaj Čuk ne ve, kaj je resnica.

Pravijo, da se na poti iz Avč v Avšček prirejajo plesi kar na cesti ob luninem svitu. Pleše se po taktu »orgle«. Dekleta so pri plesu bosa, da ne kalijo preveč nočnega miru in da bi jih »Čuk« ne slišal.

Pravijo, da so Lokvarska dekleta postala zelo moderna. V kratkih krilih in prozornih toaletah nič ne zaostajajo za meščankami. Tudi v jezikoslovstvu zelo napredujejo. Na izsprehodu klatijo med seboj italijansčino »Kraške Maričke«, da jim je lažje simpatizirati s južnimi državljani. Ko bi »Čuk na palci« znal italijanski, bi prihodnji pust snubil na Lokvah, tako bo pa moral le »lejši« ostati.

Mej knjigami, ki jih izda letos Goriška Matica, bo tudi krasna zgodovinska povest: iz dnevnika Antona Muznika, goriškega protomedika, ki jo je spisal slavn romanopisec Dr. Ivo Pregelj. Anton Muznik je zgodovinska oseba od Sv. Lucije na Mostu. Živel je v 18. stoletju. Povest nas vodi po Spodnjem Avstrijskem in je za naše ljudi vrlo zanimiva.

Poleg te povesti dobe naročniki še prekrasen molitvenik iz peresa drugega našega največjega pisatelja Fr. Finžgarja, dalje Cvetje goriških pesnikov in pa Veliki Koledar. Vsaka knjiga zase bo vredna 6 L. Naročniki pa dobe vse štiri za 6 L. Vabimo na obilo naročbo.

Pravijo tudi, da oni ex aviatori bi radi vso V. Dolino potujčili. Tisti ki pridejo pa samo pogledat domov, prav radi govorijo svoj materni jezik.

Pravijo, da Čuk s svojim »pravijo« preveč pravi po St. Vidu. On pa pravi, da ni res, in da je pravil ter še pravi, in ne odneha, dokler se kaj ne po pravi.

Pravijo, da bi se nekateri fantje na Kanalskem Vrhu radi ženili, a se ne morejo, ker jim Čuk nič ne pomaga.

Pravijo, da skesani grečniki s Kanalskega, ki se sedaj vnašajo »skesan« pod okrilje domačih deklet — niso okusili kislega grozdja, pač pa »izabelo« ali pa domače zvano »kantanjo«, ki je prav sladka in okusna, ki jo vsakemu privoščimo. Capitol Sicer pa naj zainteresirani skrbí, da ne bo njegovo še pred »vendimo« kislejše. Vsi skesani s kislimi obrzi.

Pravijo, da je bilo zadnji dan maja v Kanalu več mlajev — kot prvega, a zato manj brljana.

Pravijo, da tisti trije, ki so jim kanalski tamburaši na arcu, ne morejo biti muzikalični, ali pa ne vedo, da je veliko lažje igrati »Paustas«, kajti do danes ni še izšla overtura za »opero« Čuk se je oženil. Zato tudi prosijo, da naj jim kdo ne zameri. Kar je res — je pa res.

Pravijo »čede« na Bači, da ko bo spet ples, naj fantje posujejo po plesni dvorani papriko, ne poper kot zadnjič — je premalo hud.

Pravijo, da so nekateri renške punce jako ponosne, ker so dobile 1. maja slavnatega moža, mesto okinčanega maja.

Pravijo, da se ataroselske »gospodične« kujajo, ker se ne morejo poročiti; postajajo že stare in morajo biti le tete.

Pravijo, da je v Zagorju na Pivki nekemu Jerneju zadnji Čuk tako zlezel v želodec, da je takoj poslal en hloď za fantovski bal. To je videl Čuk, kako je pa bilo o polnoči na britofu, bo pa Sova povedala.

Pravijo, da se je v Zagorju na Krasu ustanovil poseben klub za »zmerjanje in psovanje po noči«. V glavni odbor so izvoljeni: Jomec, Franc in Jarnej. Kedar se bodo psovke znucale, bo Čuk poročal.

Pravijo, da se je v St. Petru na Krasu nekemu lesnemu trgovcu brus polomil.

Pravijo v Orchovljah, da si je boter R., ki po noči zelo slabo vidi, že v sredo pred veselico v Biljah dal nategniti železno žico od Bilj do Orchovlj, h-koji je potem priklenjen srečno prišel do svoje hiše. Za vse one, ki hodijo po noči natrkani in nenatrkan domov, je ta pač duhovita iznajdba velevažna, in jo sam Excelexen »Čuk na palci« toplo priporoča.

Pravijo v Biljah, da je dolgi Kristijan od Otota zato prirezal psu rep in ušesa, da plača samo polovico takso. Ker od pol psa pravi on tudi samo polovico plača.

Pravijo, da je res, kar je zadnjič Čuk pravil, da ne bi prišle Vrhovke v St. Vid, ako bi hudiča napravili. Ako bi pa napravili ples, niso rekle, da bi ne prišle.

Pravijo, da je po Vipavski dolini vino tako po ceni, da ga mečejo v grape s trebuhu vred. Posebno ob nedeljah.

Pravijo, da so na Škrleh neke nedelje večer zatvorili eni hiši vse vrata z rajtli in jih povezali z žajdrami. Čuk se je temu opraviilu zelo smejal, ker jih je pri delu izpod resja opazoval.

Pravijo, da se Rozalka rada veseli, ali samo s tistimi, ki se njej zdi. Ravno tako delajo tudi Pepca in Ivanka.

Pravijo, da odkar je prišel Zajec v Gorico, je podražila zelenjava za 20%.

Pravijo, da se slovenski topničarji iz Spezije pritožujejo, ker dobivajo pisma od deklet brez denarja. Viktorju se pa to dobro zdi, ker on še pisma ne dobi.

Pravijo, da se je zopet povrnil iz Nabrežine, g. Paslič v Belgrad, ne da bi dosegel pozitivnega vpeha v Zavljah. Njegova mamica pa je jo kala od slovesu in se hudovala na bratko blagonico, ker ne mara Pasliča brez brade...

Pravijo, da so li. Bistriški gostilničarji v nedolgo skrčili policijsko uro, ker so dali Bistričani in Bistričanke »teater«. Pravijo, da je bil v letem »teatru« glavni dobiček hobilka rlenega olja, katerega je zadelo izvoljena kraljica. Čuk tega ne verjame.

Pravijo na Otlici, da so šli fantje po dovoljenje za ples, a so jih poslali ceato popravit.

Pravijo, da je v Kačji vasi kapita- list, ki bo naredil tovarno za sladoleđ v Šiniklu.

Pravijo, da obloška dekleta ne marajo imeti opravlja z barabo in če Čukov dopisnik ni pri njih v milosti, naj se ne hodi pritoževati na Čukovo ministerstvo, ta čas naj raje za kaj bolj pametnega porabi.

Pravijo štanjelska dekleta, da ko se jim bode res tako hudo godilo, da bodo že prišle v Budanje, poprej pa naj se nekateri naučijo malo olike.

Pravijo, da so Medanci na povabilo Vipolčev prišli na hiškoštno nede- ljo v Vipolže, na južno zelenih žab. Ker so pa Vipolčci vse zelene žabe porabili za kšekovanje plakatov jav- nega plesa, so južno odnesli, dokler ne nalovijo drugih žab.

Ploha!

Mara, Nikolova žena, je bila v mlinu. Ko se je pozno na ve- čer vračala proti domu, jo je zasačila sredi poti ploha. Šla je vedrit pod najbližjo streho — k Stojanu. In Stojan jo je pre- govoril, da je prenočila pri njem: odstopil ji je svojo za- konsko posteljo, sam pa je šel spat — na mirvo. Stane, njego- ve žene, ni bilo doma.

Toda naslednji dan — kdo ve, kodaj in kako? — je izvede- la cela vas, še predno je napo- čila zora; da je bila Mara pri Stojanu. Na vse zgodaj je že priletela Marina mati Pela. Ni- kakor ni hotela verjeti, da je Mara sama bila. Za Pelo je priletel Marin mož Nikola. Tu- di njemu ni bilo mogoče dapo- vedati resnice. Hudo je kričal in divjal, prepovedal ženi in tašči povratek na dom in odšel s hudimi grožnjami.

Mara in Pela sta torej hočeš nočeš ostali še nadalje pri Sto- janu, dasi njemu to ni bilo po volji. Stojan je poskusil vse mogoče, da bi se jih iznebil. Za- man!

Mara je obupavala. Hotela je skočiti v vodo. Stojanu se je silno zasmilila in tolažil jo je, kakor je vedel in znal: stopil je k njej in jo očetovsko objel in privil nase.

Oh, da bi tega ne bil storil! Kajti ta hip se je pojavila na pragu njegova boljša zakonska polovica Stana. V vasi je bila izvedela za sramoto in sedaj jo

je videla na lastne oči. Bil je o- genj v strehi.

Stani je prišla na pomoč tudi Janja, njena mati. Pa pomisli- te, ljudje božji, kak krkl in vik: štiri ženske — med njimi, o groza, dve taščil Kdo bi se ču- dil, ako bi bil ubogi Stojan zblaznel.

Podil jih je iz hiše — a ni jih prepodil.

Kako in kaj se je nato zgo- dillo boste zvedeli v soboto dne 9. junija t. l.

Kje? Vprašate? V Gorici v »Trgovskem domu«. Tam bo igral »Goriški dramatični kro- žek« Peter Petrovičev trode- jansko knetsko šalo imenovano »Ploha«. Ako se hočete enkrat res prav pošteno nasmejati — udeležite se prav vsi te pred- stave!

Knjiga se pa dobi v Narod- ni knjigarni v Gorici.

Binkostni ples na Slapu pri Vipavi.

To bil vam je ples na Slapu zares, b'lo čuti je vriak in pisk do nebes. Premalo en dan, pa dajmo kar dva, fantje, dekleta, kdor plesati znal. Kaj briga za krizo se čvrsta mladina, četudi Vipavec prodal ni še vina; pa pijmo ga mi in pléšimo vsi, dokler še v žepu kje lirca tliči. Veselja dekletom so lica žarela, na stroške so fantov res bila vesela. Orali, kopali, kosili več dni, da za ta ples bi brez d'narja ne b'li. Če so prireditelji imeli dobiček, pa drugim do dna je izpraznjen

mošnjiček. Se resno držali nekteri možje, saj kriza, bremena dovolj jih teže. Povedati vam bi bil skoro pozabil, da ples tudi mnogo žene je privabil, se Čukov dopisnik najbolj veselil ko mož se s »ta staro« po odru valil.

ZA KOGA BO KONO- PLJA?

Mal deček pride v prodajal- no po konoplenega semena za domačega kanarčka, ker pa ni imel denarja, da bi plačal, ga je trgovec vprašal, če je prišel po naročilu matere ali kake druge stranke. Rekel je:

»Kaj bo to seme za tvojo mamo?«

»Ne,« je odvrnil mali junak, »za kanarčka bo!«

VZROK NAPREDNOSTI.

Neka zelo visoka dama v Di- vači ni cel mesec mogla zatisni ti očesa. Poklicali so znamen- fega zdravnika, ki je po temelji- tem študiranju odkril vzrok njene insomnije: njena spalna srajca je bila namreč iz mode.

SLAVNA JED.

V nekem slavnem tržaškem hotelu sem čital na jedilnem listu to-le: »Fillet de boeuf et pommes de terre hachés à l'Car- niolais«. Sodil sem, da mora biti

to silno imenitna jed, pa sem naročil. In kaj mi je prišel na- takar? Kranjski ajmohlt s krom- pirjem!

IZ MODENE.

Iz Modene, od težkih topov, kjer mnogo slovenskih je sinov, Čuk na palci naj raznese sam njih pozdrav čez liri in plan.

Fantje 2. topniškega polka, 10. Batt.: Stres Anton, Kobari- rid; Anton Križnič, Ročinj; Pon- Ivan, Kozaršče; Žagar Ivan, Ba- zovica; Volarič Andrej, Trnovo pri Kobaridu; Klince Afonjij, Vi- polže; Vodopivec Franc, Dorn- berg; Želj Andrej, Črni vrh.

PREPROSTO.

»Jaz ne vem, kaj hočem stor- riti s svojo uro. Če stoji na noč- ni mizici, tedaj gre, če jo pa v- zamem s seboj, pa obstane. Kaj hočem sfortiti?« — »S seboj mo- rate vzeti nočno mizico.«

KURIOZNO DEJSTVO.

»Kuriozno dejstvo je«, pravi neki entomolog, »da so samice komarjev, ki pikajo, samci so povsem nedolžne živalice«. Jaz (kot star in izkušen samce) pa pravim, da to dejstvo ni prav nič kuriozno!

SREDSTVO PROTI VRANAM.

Lansko leto je neki kmet v naši fari obesil sredi svojih njiv žensko kijkljo, da bo pregnal vrane, ki so se zbira- le tam. Vrane je res pregnal, pa kaj pomaga, ko je bilo od tistega dne naprej vsak dan vse polno fantov tam!

ČUKOVA LISTNICA

Srpepica. Ne priobčimo. — Bovec. V koš! — Podbrdo. Hvala za lisico. Pozdravel — Vipava. Hvala lepa za lisico. Niti rep si niste obdržali sami. Pozdravel! — Bukovje. V koš; — Veliki otok. Hvala za pesem. V koš je šla kljub temu. — Njivice. Zado- sti. Se malo počakajte! — Vrh. Ena pesmica je dosti. Pa drugič. — Sta- ra gora. Strupeni ste, zato se vas Čuk boji. — Trst, Viale XX sett. Hvala za lisico. — Trst. Radevolje potrju- jemo, da Zerjal Miroslav iz Rocola ni pisec onega pravijo v eni zadnjih števil listu o »Kosmačevem Mirku« in s to stvarjo sploh ni v nobeni zve- zi. — Trnovo. V koš! — A. A. Pre- sneto packasto pisanje. Ne moremo niti brati. — Kozana. Da imajo go- spodične pomanjkanje fantov? Naj jih gredo v Kalabrijo iskat. — Urša in Auša. Hvala za lisico! Kožo Vam vrnemo. — Dolga poljana. Malo pre- hudo ono o Rimu. Moramo pač malo paziti. — Z. R. Grahovo. Lisico si dobro pogruntal. Pozdravel — Ru- zuljena Kozinska dekleta. Tako pis- mo, da je Čuku kar sapo jemalo. Joj, prejoj! Nikar ne hodite hude, vsaj preveč ne. Vsak vidi svojega bližnje- ga najbolje, jaz vas, ve pa moja So- so. Zato se pa ne čudite, če. Vam bom prihodnje še kaj namahal. — Monfalcon. Ne moremo. Ni za nas. — Kanalski Vrh. V koš; — Maribor. Hvala za lisico. Jugoslovanski po-

zdravi! — Jazbec. Hvala za lisico. — Čekovnik. V koš! — Ubeljako. Pes- mico ne priobčimo.

Sturagora. Take stvari spadajo v avinjak z Vaini vred. Pika! — Mi- ren. Saj ne vemo, kaj hočete. Hodi- te bolj jasni pa pišite malo lepše. — Modrefce. Ste li na glavo padli? Ta- kih stvari ne priobčujemo za nič ne. — Kanalski Lom. Tri poroke so šlo v koš, tam naj plešejo, če hočejo. — Predjama. Prav pravite, naj fantje svojo ljubosumnost drugo iztrgajo, ne v Čuku. To bi si lahko ta ali oni zapomnil za vedno. — Drugo ni po- rabno. — Čadrg Dopis predolg; kraj- še, dovtipnejše! — Lokve. Metla in dolg jezik smo shranili v uradništvu in ne pride v Čuka. — Podmelec. Preškodoželjno. Kaj takega se lahko vsakemu pripeti. — Idrija. Preveč ne- umljivo, premalo dovtipno. — Za- kojca. Pa drugič O tem smo že en- krat zafrknili. Pozdravel — Zaga. Da hofer pakete za zid zmečije. Pou- čite ga! — Zagorje. Za danes ne. Pa drugič! — Jelovec. Lepše pišite, Čuk res ni ukradel svojih špeglov. — Storje. Pesmica je bila ena dovolj. Ta ponavlja prepujo. — Pečine. Sla- bo pisano, Čuk je premalo učen, da bi to bral. — Podbela. O tihlih koko- jih lastvica in o atari babi je šlo v koš. — Deskle. Minuter, lačni muzej, št. 44, vse je romalo med okroglo steno uradniškega koša, ki požira vse, kar Čuk izbira. — Ravne. Pesmica bi bila lepa, a smo že mnogo takih pri- občili, da ne moremo več. Kaj druge- ga. — Sempas. Pustimo v miru. — Z. Tirol. Dolgo klobaso smo brali, na- zadnje smo jo lačnemu košč dali. — Vipava. Ena pesmica je zletela k vragu, ena pa je našla milost. — Trepetice. Pišite bolj razločno, lepše, da lahko vse razberemo. Ničesar za prepisovanje. — Trebit. Dekliški se- stanek pri gozdu je šel v koš. — Trst. S. Glacomo. Hvala za lisico. Pozdrave. — Vrtojba. Ploha? Nič ne »zastopimo«. — Trst, via Armata. Tudi hvala za lisico! Pozdravel! — Starje. Preoschnol — Vilenca. Napi- šite boljše, radi bomo priobčili. — Ko- barid. Čuku v album pišete? Pravi! Samo predolgo je, precej predolgo. Oprostite! — Sempolaj. Vi pojeje:

Sempolaj, krasna vanica, k tebi trudi se množica, črnim srajcam si ljubica, ne pa prava jim perica; so poslali dosti mila, da se opere srajca mila, ti si jim pa odklonila, nikomur nisi dekla bila.

Ostalo danes ne! — Bologna. Lepše pišite. — Modena. Lepše pišite, pa bo- mo priobčili. — Straža. Prav radi, a je le predolgo. Drugič kaj. — Trlje rekord! so premalo pesniški, zato so zleteli v koš. — Klanc. Pesmica je ro- mala v koš. — V. tolažbo dekletu je šla v koš, prav zares; pa brez zame- re! — Stanjel. Šlo je v koš. Ali ni prepovedno cel stan bi s tem vza- lili. —

Po najvišjih cenah

plačuje kože od koz- ličkov in jagnjet

Windspach, Gorica

Corso Vitt. Emanuele št. 16.

Gene ugodne.

Vino pristno.

Gostilničarjem!

Zadruga v Dobravljah, v Dornbergu, v Selu in Hranilnica ter Posojilnica v Rihembergu, ki so se združile v Vinarsko zvezo, se priporočajo gostilničarjem in vsem cenjenim odjemal- cem za blagohotna naročila domačih vin v lastnih kletih in v skupni kleti, v Gorici, Via Mameli št. 8.

Razprodaja vina v skupni kleti v Gorici se prične s 1. ju- nijem 1923. Razprodaja se od 56. litrov naprej v vsaki množini in po zelo ugodnih cenah.

Vino pristno.

Gene ugodne.

FOTOGRAF JORDAN OBLAK
Gorica, ulica XXIV Maglo 16
(prej Tre Rē)
priporoča svoj fotografski, u-
metniški atelje.
Na željo pride slikat tudi na
dom. Povečuje in zmanjšuje
vsakovrstne fotografije. Izvr-
šuje fotografije za potne legiti-
macije v eni uri.

MIRODILNICA
v zvezi v lastno
dišavnico
E. GRAPULIN
Nasproti Ljudskemu vrtu).
Na drobno. Na debelo.
Cene brez vsake konkurence.

Restavracija Central

v Gorici, Corso Gius. Verdi 32.
Zbirališče meščanov in deže-
lanov.
Za obilen obisk se priporoča
JOSIPINA PODGORNİK,
restavraterka.

Proda se

z vojno odškodnino
malo posestvo v Grgarju h. št.
55 pri glavni cesti. Posestvo ob-
stoja iz hiše, štale, vrta in nekaj
travnika.

Mobilije domači in inozenski izdelki.

NAJNOVEJŠI VZORCI.

STALNO DOHAJANJE.

O. BERNT,

Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 21. Telefon št. 66.
Poročne in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljniki, o-
mare in ograde za predsobe; sprejemnice, garniture »Club« in navadne,
mobilije za urade v američanskem slogu in navadne, stolice in naslonjači
v veliki izbiri, mizice, popolne pisarne, vozički za otroke, divani, žim-
nice, vzmeti (kušete) itd.

Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.

POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE.

Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno
in prvovrstno napravljeno blago.

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

Ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici
(Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.

Meščani! Okoličani!

Naznanja se, da se je otvorila v
večjih in prenovljenih prostorih staroznana

Restavracija pri Črnem Orlu

Gorica, via S. Giovanni 6.

Točijo se pristna briška in vipavska vina ter izvrstni
kraški teran.

Postrežba točna. Domača kuhinja.

Sobe za potnike. — Dvorana za zborovanje.

Toplo se priporoča sl. občinstvu

lastnik **IVAN FIEGL**

Zaloga piva „ADRIA“

Priznana najboljša pivo v Julijski Benečiji. Zaloga
v Gorici, Via Silvio Pellico št. 10.

Za obilna naročila od strani gosp. gostilničarjev
se priporoča **Franc Berzellini**

zalogatelj.

Odlikovana goriška čevljarna D' Osvaldo Henrik

zapriseženi sodni izvedenc.

CENTRALA:

Gorica

PODRUŽNICA:

Via Mazzini 17

Corso Verdi 13

Telefon 115

Velika izbira elegantnih čevljev za moške, ženske
in otroke — Sprejema vsakovrstna popravila

Pozor

na najstarejšo goriško zalogo pohištva!

Prodajam pohištvo po zelo nizkih cenah, in sicer:

Omare	od 200 L. navzgor
Posteljnake	90 „ „
Vzmeti	70 „ „
Žimnice	60 „ „
Spalne sobe	800 „ „

Velika izbira kompletnih spalnic najelegantnejših in priprostitih
z železnimi posteljniki.

Z obilen obisk se priporoča

Ant. Breščak, največja zaloga pohištva na
Goriškem z lastno delavnico
v Gorici, Via Carducci 14 (prej Gosposka ulica) in Via C. Favetti 3.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

.. Vrvji, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ..

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk
in sam okresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v meha-
nično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v
umelnem vezanju in krpanju.

Last na delavnica in popravil-
nica, Stolni trg 5.

Poni klanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original

Mundlos živalne stroje, ker so

naj bolj zanesljivi, za te jamčim

15 let.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50.

Brzjavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavica S H S kron

80 milijonov

Rezerva S H S kron

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Metković, Celje, Maribor, Novi Sad,
Pluj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2%, Na daljšo odpoved vezane
vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkvalitetnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2, do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.